

POSTANOWIENIE

Dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marcin Łochowski

w sprawie z powództwa T. M.
przeciwko M. Z., A. T., D. B., M. M., K. K. i A. S.
o ustalenie, wydanie lokalu mieszkalnego i zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 24 lutego 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 czerwca 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1. odrzuca skargę;

**2. oddala wniosek adwokat N. J. o przyznanie zwrotu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w
postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Powódka wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 25 czerwca 2019 r., zaskarżając ten wyrok w części, tj. w zakresie punktu pierwszego i trzeciego. Skarżąca wniosła o uchylenie orzeczenia sądu drugiej instancji w zaskarżonym zakresie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu, ewentualnie uchylenie tego wyroku w zaskarżonym zakresie i zmianę tego wyroku przez podwyższenie zasądzonej w punkcie pierwszym wyroku Sądu Okręgowego w G. kwoty 32 776 zł do kwoty 59 702 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁴ § 1 k.p.c. do elementów konstrukcyjnych skargi kasacyjnej należy m.in. wskazanie, czy orzeczenie, od którego jest wniesiona skarga, zostało zaskarżone w całości, czy w części (pkt 1), a także sformułowanie wniosku o uchylenie lub uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żądanego uchylenia i zmiany (pkt 3).

Ustawowe wymaganie sporządzenia skargi kasacyjnej przez zawodowego pełnomocnika pozwala przyjąć, że w razie zaskarżenia jedynie części orzeczenia sądu drugiej instancji, jest ono spełnione tylko wtedy, gdy skarżący określił precyzyjnie zakres zaskarżenia i zgodny z nim zakres żądania uchylenia lub uchylenia i zmiany orzeczenia sądu drugiej lub pierwszej instancji (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2013 r., III CSK 77/13 i z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 64/13). Także brak korelacji pomiędzy wskazanym w skardze kasacyjnej zakresem zaskarżenia, treścią wniosków skargi kasacyjnej i treścią zarzutów traktuje się jako niespełnienie przez skargę kasacyjną jej warunków konstrukcyjnych, o których mowa w art. 398⁴ § 1 k.p.c., co uzasadnia odrzucenie skargi kasacyjnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. bez możliwości sanowania tego braku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 grudnia 2014 r., III CZ 54/14; z 2 kwietnia 2014 r., IV CZ 14/14).

Powódka zaskarżyła skargą kasacyjną punkt pierwszy i trzeci wyroku Sądu Apelacyjnego. W punkcie pierwszym Sąd Apelacyjny m.in. zmienił punkt pierwszy wyroku Sądu Okręgowego i oddalił powództwo o zapłatę, a więc co do kwoty 32 776 zł (objętej punktem pierwszym wyroku Sądu Okręgowego), zaś w punkcie trzecim oddalił w całości apelację powódki (odnoszącej się do punktu drugiego wyroku Sądu Okręgowego), w której żądała ona zasądzenia dalszej kwoty 50 226 zł. W skardze kasacyjnej zostały sformułowane dwa wnioski. Główny, dotyczący uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w zakresie punktu pierwszego i trzeciego oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, a nadto wniosek ewentualny, dotyczący uchylenia tego wyroku w zaskarżonym zakresie i jego zmianę przez podwyższenie zasądzonej wyrokiem Sądu Okręgowego w punkcie pierwszym kwoty 32 776 zł do kwoty 59 702 zł. Wniosek ewentualny obejmuje więc żądanie zasądzenia dodatkowo kwoty 26 926 zł (59 702 zł - 32 776 zł), co nie przystaje do zakresu zaskarżenia, obejmującego łącznie żądanie powódki w zakresie kwoty

83 002 zł (32 776 zł + 50 226 zł). Zawarte w skardze kasacyjnej wnioski nie są ze sobą skorelowane w zakresie objętej nimi, dochodzonej przez powódkę kwoty. Pierwszym wnioskiem powódka zmierza bowiem do ponownego rozpoznania sprawy w zakresie kwoty 83 002 zł, zaś drugim (obejmującym wyrok reformatoryjny) - domaga się zasądzenia kwoty 26 926 zł. Zawarte w skardze kasacyjnej wnioski nie są również zsynchronizowane z wartością przedmiotu zaskarżenia, określoną z kolei na kwotę 59 702 zł, co dodatkowo utrudnia zrekonstruowanie zakresu zaskarżenia i granic wniosków skargi kasacyjnej.

Wadliwie został również sformułowany wniosek o wydanie wyroku reformatoryjnego i to z dwóch przyczyn. Po pierwsze, skarżąca domaga się uchylenia i zmiany wyroku Sądu Apelacyjnego, co nie jest przecież możliwe. Wniosek ten powinien bowiem obejmować uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w zaskarżonej części i zmianę wyroku Sądu Okręgowego. Po drugie, skarżąca wskazała, że wnosi o podwyższenie kwoty zasądzonej w punkcie pierwszym wyroku Sądu Okręgowego, chociaż skarga jest wymierzona w rozstrzygnięcie objęte punktem drugim tego wyroku (oddalającym powództwo), a punkt pierwszy rozstrzygnięcia sądu I instancji nie był w ogóle zaskarżony apelacją powódki.

Już tylko na marginesie Sąd Najwyższy wskazuje na wadliwą kolejność wniosków skargi. Wniosek o wydanie wyroku reformatoryjnego, jako uzasadniony tylko w pewnych okolicznościach (art. 398¹⁶ k.p.c.), powinien zostać sformułowany jako podstawowy wniosek skargi, a wniosek o wydanie wyroku kasacyjnego - jako wniosek ewentualny.

Z tych względów Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c., jako niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c.

Wniosek pełnomocnika procesowego skarżącej o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skarżącej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy oddalił, mając na względzie, że sporządzenie skargi kasacyjnej, która okazała się niedopuszczalna na skutek niespełnienia wymagań konstrukcyjnych, nie może być traktowane jako udzielenie pomocy prawnej (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98).

ke